

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιη΄, 35-43)
3 Δεκεμβρίου 2017**

Ό Χριστός, ἀδελφοί μου, εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅχι μόνο ἐπειδὴ φωτίζει τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ χαρίζει καὶ τὸ αἰσθητὸ φῶς τῶν ὄφθαλμῶν. Αὐτὸ βεβαιώνεται ἀπὸ τὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή.

Ο τυφλὸς τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἡταν ποιεμένος καὶ μᾶλλον περιφρονημένος ἄνθρωπος ἀπ' τοὺς πολλούς. Περινοῦσε τὴν ἡμέρα του ὡς ταπεινὸς ζητιάνος στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μὲ συντροφιὰ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἐγκατάλειψη. Πίστευε ὅμως, ὅπως φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ τὸν θεραπεύσει. Γι' αὐτό, μόλις ἀντιλαμβάνεται ὅτι διέρχεται ἀπὸ τὸ σημεῖο τοῦ δρόμου στὸ ὄποιο στεκόταν, ὑψώνει φωνὴ ἰκεσίας «Ἴησοῦ, νὶè Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Ὄμως ἀντὶ νὰ ἐνισχυθεῖ στὴν προσπάθειά του νὰ βρεῖ τὸ φῶς, δέχεται ἀπροσδόκητα τὴν ἐπίθεση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνόδευαν τὸν Διδάσκαλο.

Σώπα, τοῦ ἔλεγαν, διότι μὲ τὶς φωνές σου κουράζεις τὸν Διδάσκαλο. «Ο δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Ἰησοῦ, νὶè Δαυΐδ, ἐλέησόν με».

Εἶναι ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τόσους αἰῶνες μετά, στὴν προσπάθειά μας νὰ φτάσουμε κοντὰ στὸν Χριστό, συναντοῦμε κι ἐμεῖς ἐμπόδια ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περιμένουμε νὰ μᾶς στηρίξουν.

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν προσπάθεια καὶ ζωὴ μᾶς βάζει πρῶτος ὁ διάβολος, ὁ ὄποιος εἶναι μισάνθρωπος καὶ ἀνθρωποκτόνος. Γνωρίζει πόσο ὡφελούμεθα, ὅταν συνδεόμαστε μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, καὶ κάνει τὸ πᾶν, γιὰ νὰ μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του, νὰ μᾶς ὡθήσει στὴν ἀμαρτία, νὰ ψυχράνει τὸ ζῆλο μας, νὰ μαράνει τὸν ἐνθουσιασμό μας. Ὄπως ἀκριβῶς πέτυχε νὰ βγάλει τοὺς Πρωτοπλάστους ἀπ' τὸν Παράδεισο, ἔτσι ἐπιχειρεῖ νὰ βγάλει κι ἐμᾶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν ἀπώλεια, δηλαδὴ στὴν αἰώνια Κόλαση.

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, οἱ ὄποιοι εἴτε ἐν γνώσει τους εἴτε καὶ ἐν ἀγνοίᾳ γίνονται ὅργανα τοῦ σατανᾶ καὶ μᾶς ἐπιτιμοῦν νὰ σιωπήσουμε. Ο κόσμος τῆς ἀμαρτίας ἄλλοτε προσπαθεῖ σὰν μαγνήτης νὰ μᾶς ἐλκύσει κοντά του κι ἄλλοτε γίνεται ἀπειλητικός. Άρχιζει τὶς εἰρωνεῖς, τὰ πικρόλογα, τὶς προκλήσεις,

τὰ κάθε εἴδους σκόπιμα τεχνάσματα καὶ τὶς πάσης φύσεως ἀπειλές.

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας, ὅταν δὲν ἔχουν «νοῦν Χριστοῦ». Πάλι στὴν ἐκκλησία θὰ πᾶς; Κι ἄλλο παιδὶ θὰ κάνεις; Δὲν σοῦ φτάνουν αὐτὰ ποὺ ἔχεις; Χρησιμοποιοῦν τέτοια δῆθεν λογικὰ ἐπιχειρήματα ἀναφερόμενοι σὲ πραγματικὲς δυσκολίες, γιὰ νὰ κουράσουν τὴν πίστη μας καὶ νὰ ἀποθαρρυθοῦμε στοὺς στόχους μας. Ὑπάρχουν βέβαια περιπτώσεις, ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς μας γίνονται οἱ μεγαλύτεροι ἔχθροί μας, ἐπαληθεύοντας τὸν λόγο τῆς Γραφῆς ὅτι «ἔχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ».

Ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, ὅσο κι ἀν αὐτὸ ἀκούγεται παράξενα. Στὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ «οἱ προάγοντες» δὲν ἥταν ἄπιστοι. Ἡταν πιστοὶ καὶ ἀκολουθοῦσαν μὲ καλὴ διάθεση τὸν Χριστό. Άλλὰ δυστυχῶς μεσολαβοῦν ἀνθρώπινες μικρότητες. Ζηλοτυπίες, ἀρχομανίες, κακίες κι ἀντὶ νὰ βοηθοῦμε νά μεταφέρεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ δοξάζεται μέσω τῶν ἄλλων, στοχεύουμε ἐναντίον τῶν ἑργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου μὲ σκοπὸ νὰ σιωπήσουν.

Τέλος, ἐμπόδια στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ συναντοῦμε καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ποὺ ἔχει ροπὴ καὶ κλίση πρὸς τὸ κακό. Ὕποκύπτουμε στὴ ραθυμία καὶ στὴ νωθρότητα. Ἐφησυχάζουμε στὸν νυσταγμὸ τῆς ψυχῆς. Μαγνητιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἔξωστρέφεια, ἀπὸ τὶς μέριμνες τοῦ βίου καὶ ἀναλωνόμαστε στὶς σύγχρονες ἐπικοινωνίες, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνουν χρόνο γιὰ βαθύτερο καὶ οὐσιαστικὸ σύνδεσμο μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του.

Πολλὰ τὰ ἐμπόδια ποὺ ὑπάρχουν, λοιπόν, στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ. Άλλὰ κι ἐμεῖς καλούμαστε νὰ τὰ ἀντιμετωπίζουμε καὶ νὰ τὰ ὑπερνικοῦμε.

Ο Χριστιανικὸς ἀγώνας, ποὺ διεξάγουμε, εἶναι εὐλογημένος ἀγώνας, γιατὶ ἔχει ως πεδίο μάχης τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀγώνας δύσκολος, ἄλλὰ καὶ ποθητός. Ἀγώνας ἀπαιτεῖ νὰ παλαίψει ὁ ἀνθρωπὸς μὲ αὐτοθυσία, νὰ ίδρωσει, νὰ ματώσει, νὰ δώσει τὰ πάντα γιὰ τὴ νίκη. Άλλ' εἶναι ἀγώνας ποὺ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ στεφανώνεται κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Στὸν ἀγώνα αὐτὸ μᾶς συνιστᾶ ὁ ἄγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος νὰ χρησιμοποιοῦμε ως ὄπλο τὴν παντοδύναμη καὶ ἀποτελεσματικὴ προσευχὴ «Ἴησοῦ ὄνόματι μάστιζε πολεμίους». Μὲ τό μαςτίγιο τῆς προσευχῆς χτυποῦμε ἀλύπητα τοὺς δαίμονες. Ὅπως ὁ τυφλὸς φώναζε λέγοντας· «Ἴησοῦ, νὶè Δαυΐδ, ἐλέησόν με», ἔτσι κι ἐμεῖς νὰ ἐπιμένουμε προσευχόμενοι· νὰ κτυποῦμε ἀκούραστα τὴν πόρτα τοῦ θείου ἐλέους.

Ἄδελφοί, τὰ λεγόμενα ἐμπόδια τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς μποροῦμε νὰ τὰ δοῦμε ως σκαλοπά-

τια, ποὺ μᾶς ἀνεβάζουν μὲ κόπο, ἀλλὰ μᾶς ὁδηγοῦν ἐκεῖ ποὺ θέλουμε. Τὰ θεωρούμενα ἐμπόδια τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς «καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζονται» γιὰ τὸν καθένα μας. Διότι, ὅπως λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, «πόνοι γεννῶσι δόξαν, κάματοι δὲ προξενοῦσι στεφάνους». Όσο περισσότερο, δηλαδή, κοπιάζει ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ καλοῦ ἀγῶνος, τόσο μεγαλύτερο στεφάνι θὰ πάρει.

Γένοιτο.

[dkpdf-button]